

Ledare

Hanne Kjöllér: Allt är inte offentligt som glimmar.

PUBLICERAD 2007-10-31

Läs senare

Gränsen mellan privat och offentlig är inte så definitiv som den senaste tidens debatt om ett privat barnsjukhus gett intryck av.

I dagarna firar den privata Stiftelsen för Astrid Lindgrens barnsjukhus tioårsjubileum. Den gör det med en satsning på att så brett som möjligt berätta om sin verksamhet. Och det man kan konstatera är att det offentliga barnsjukhuset inte hade sett ut som det gör om det inte hade varit för Skandia, Wallenbergstiftelsen, Fiat, AMF Pension och en rad andra företag, organisationer och privatpersoner.

Simhallen, som förstås fyller en viktig funktion för rehabiliteringen av allvarligt skadade barn, är helt och fullt byggd med en donation från en privatperson. När den sjukhusanslutna barnsjukvården, där mycket allvarligt sjuka – ibland döende – barn kan vårdas hemma, drog i gång skedde det genom ett sponsoravtal med Fiat.

Från stiftelsens sida är man noga med att poängtera att det är ”det extra”, inte det grundläggande, man bidrar med. Fast i så fall måste man fråga sig på vilken nivå basen för barnsjukvård i ett land med ett av världens högsta skattetryck egentligen ligger. För till det som stiftelsen bidragit med finns ultraljudsapparater till kardiologen, andaktsrum, bibliotek, skola, stöd till patientinformation samt material, utrustning och leksaker till lekterapin. Skulle detta inte finnas om inte stiftelsen fanns?

Det är inget fel med privata donationer eller sponsoravtal. Det är skenheligheten jag vill åt. Den ideologiska vrängsynen där man tycker sig se det som passar ihop med den politiska orienteringen snarare än den verklighet som faktiskt är.

Det vore intressant att höra från någon av dem som menar att makt och inflytande alltid följer med pengarna hur exempelvis verksamheten i simhallen styrs av den äldre kvinna som bekostat den.

hanne.kjoller@dn.se

Hanne Kjöllér

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt